ΕΤΟΣ 12 — Ρέθυμνον 1 Ἰανουαρίου 1924 — ΑΡΙΘΜΟΣ 695

ΣΥΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

διὰ Κρήτην	ἐτησία	δρ. 25
» Ἑλλάδα	»	» 30
» Ἀμερικὴν	»	δολ. 7

Δι' ἑταιρίας, Δήμους, Μ.ας, Τραπέζας, καὶ Λέσχας ἐτησία δραχμαὶ 50

ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ

1η ΣΕΛΙΣ ὁ στίχος δραχ. 1

2α » » » » 5

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΛΟΣ ΑΡΚΑΔΙΟΥ | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ Β. Σ. ΚΑΛΑΪΖΑΚΗΣ | Τιμὴ ἑκάστου φύλ. λεπτὰ 50

ΕΝΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣ & ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΟΣ

Ὅπως καὶ ἄλλοτε ἐτονίσαμεν ὁ κ. Βενιζέλος ἢ τὸ ἀνάγκη νὰ ἔλθῃ καὶ ἔρχεται χάριν αὐτῆς ταύτης τῆς σωτηρίας τῆς χώρας ἀπὸ τοῦ χάους καὶ τῆς ἐκρυθμότητος μιᾶς Ἐπαναστάσεως, ἡ ὁποία φυσικὸν ἦτο νὰ ἐκτραχυνθῇ καὶ συνεπῶς ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν κανονικήν του τροχιὰν καθίσταται ἐπιβλητικὴ καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ ὑφ' ὅλας τὰς ἀπόψεις.

Δὲν θέλομεν νὰ ἐξετάσωμεν τὰ τρωτὰ σημεῖα ἐν τούτοις θὰ μᾶς ἐπιτρα πῆναι νὰ διατρίψωμεν εἰς τὸ κυριώτερον σημεῖον καὶ τοῦτο ἔγκειται εἰς τὴν ἐνεργὸν ἀνάμιξιν τοῦ στρατιωτικοῦ μας κόσμου εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν πρᾶγμα μὴ ἐπιτρεπόμενον οὔτε ὑπὸ τῆς πειθαρχίας τοῦ στρατεύματος ἀλλὰ καὶ ἀντιτιθέμενον εἰς ἄλλου πρὸς τὸ καθαρῶς φιλελεύθερον πνεῦμα τοῦ πολιτεύματος διὰ τῆς ἐνασκήσεως τῶν λαϊκῶν δικαιωμάτων συμφώνως πρὸς τὰ κοινοβουλευτικὰ ἔθιμα.

Ἀπὸ τοιαύτας συνθήκας ὁποσδήποτε ἀναλαμβάνων σήμερον τὴν διακυβέρνησιν τοῦ Κράτους, θὰ εὑρεθῇ θὰ ἦτο ὑπογρεωμένος νὰ ἀντιταχθῇ πρὸς πρόσωπα καὶ πράγματα, νὰ πλήξῃ συμφέροντα, νὰ μεταβάλῃ θεωρουμένας καὶ δηλαδὴ αὐργηθείσας ἀξίας ἐκ τῶν περιστάσεων, ἐν μιᾷ λέξει νὰ θέσῃ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα εἰς τὴν θέσιν των, ὁπότε πράγματι τὸ ἔργον ἑνὸς τοιούτου θεμελιωτοῦ διὰ τὰ κοινὰ μας δὲν εἶναι εὔκολον ἀλλὰ χρειάζεται πρωτίστως τὸν δυνατὸν καὶ παντίσχυρον Κυβερνήτην ὁ ὁποῖος λόγῳ ἱκανότητος καὶ αὐτοσεβασμοῦ, θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐπιβληθῇ παντοῦ πρὸς συμμόρφωσιν πάντων εἰς τὸ γενικὸν καθῆκον τοῦ περιορισμοῦ ἑκάστου εἰς τὸ ἔργον του.

Ἀλλὰ διὰ τὸν ρόλον τοῦ τελευταίου τοιούτου ποῖος ἄλλος καταλληλότερος ἀπὸ τὸν κ. Βενιζέλον τοῦ ὁποίου ἡ ἱκανότης καὶ ἡ ὑπεροχὴ εἶναι προσόντα δεδοκιμασμένα ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ συνεπῶς ἡ ἐπιτυχία του ἐξησφαλισμένη ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὸ ἀναληφθησόμενον ἔργον, ἐφ' ᾧ καὶ ἡ ἀπόφασίς του ὅπως κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπαξίως ἐξαίρετα ὑφ' ὅλων τῶν παραγόντων τῆς χώρας διότι ἀποτελεῖ τὸ μόνον εὐφρόσυνον σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐνδελεχῶς καὶ μετὰ πεποιθήσεως προσδοκῶμεν τὴν ἀνάστασιν τῶν κοινῶν μας.

Καὶ χωρὶς αὐτὸ νὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθῇ καὶ τὸ ἑξῆς:

Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος δὲν ἔρχεται ὡς Ἀρχηγὸς Πολιτικῆς μερίδος. Οἱ ὀπαδοί πιστῶς τὸν παρακολουθοῦν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐμφανίσεώς του οὐδόλως τὸν θέλουν ἔτσι. Τὸν ζητοῦν καὶ τὸν ἀναμένουν ὡς ἑνοποιὸν τοῦ ὅλου Ἔθνους, ὡς ἐγγύησιν τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας, ὡς καταναστὴν τῶν παθῶν καὶ τοῦ μίσους λόγῳ τῶν κομματικῶν διαιρέσεων, ὡς δημιουργὸν νέας ζωῆς καὶ ἐργάτην νέων ἰδεῶν ὡς θεμελιωτὴν τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας διὰ τὸν Λαόν.

Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ κ. Βενιζέλου παθοῦμεν τὴν σιδηρᾶν πυγμὴν ἡ ὁποία θὰ πατάξῃ, θὰ πλήξῃ κατακέφαλα τὴν ἀναρχίαν, τὴν κακοδιοίκησιν καὶ τὴν ἀχρείαν συναλλαγὴν εἰς βάρος τοῦ λαοῦ. Ἡ ἐθνικὴ συνείδησις συγκεντροῦται εἰς αὐτὴν τὴν σώτειραν ἰδέαν νὰ ἔλθῃ Βενιζέλος καὶ νὰ ἐγκαλπωθῇ τὸν Βενιζέλον τοῦ ΙΣΟΝΟΜΙΟΥ ΙΣΟΝΟΜΟΥ ὁπότε καὶ τότε ὅπως καὶ σήμερον τὸ ἀπιέξοδον μιᾶς ἐξαγρετώσεως τῶν πολιτικῶν κομμάτων ἐν Ἑλλάδι καὶ ἡ ὑπερίσχυσις μιᾶς στρατιωτικῆς ἐπαναστάσεως πρὸς ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὴν γενικὴν φυλόστητα τὸν ἔθηκαν ὑπεράνω ὅλων ρυθμιστὴν καὶ ὁδηγὸν διὰ τὴν πολιτικὴν περισυλλογὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐθνικῶν δυνάμεων. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἔτσι καὶ θὰ ἔλθῃ. Καὶ ὁ πρόλογος. Ἀρχίζει καὶ πάλιν ἡ εὐδία εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὁρίζοντα. Ἡ Ἑλλὰς τῶν θριαμβῶν ἀναζῇ καὶ ἀνασυγκροτεῖται διὰ νὰ γίνῃ καὶ πάλιν σεβαστὴ διὰ τοὺς φίλους της ἀλλὰ καὶ φοβερὰ διὰ τοὺς ἐχθρούς της.

***

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προχθεσινοῦ)

Ἡ ἀγάπη προϋποθέτει πάντοτε δύο ἀνεξαρτήτους προσωπικότητας, αἱ ὁποῖαι θέλουν συγχρόνως νὰ εἶναι μία ὕπαρξις, αἱ ὁποῖαι κοινῶν θέλουν νὰ μετουσιοῦνται ἡ μία ἐντὸς τῆς ἄλλης. Διὰ τῆς ἀγάπης ὅθεν δύο ὄντα γίνονται ἕν, συγχρόνως ὅμως ἕκαστος ἀγαπῶν διπλασιάσει τὴν προσωπικότητά του. Ἡ ἀγάπη λοιπὸν δὲν στηρίζεται μόνον ἐπὶ φυσικῶν ἐπιθυμιῶν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς προσπαθείας πρὸς ὑψηλοτέραν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν. Ὅσῳ ἐγκαρδιωτέρα ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ ψυχικὴ ἐπικοινωνία, τοσούτῳ μᾶλλον ἡ φυσικὴ ἐπιμιξία ὀφείλει νὰ ὑποχωρῇ. Ἡ ἔρμη πρὸς τὴν πνευματικὴν καὶ ἡ ὁρμὴ πρὸς τὴν γενετικὴν ἐπικοινωνίαν εὑρίσκονται ἐν τοιαύτῃ ἀμοιβαίᾳ ἀλληλοεξαρτήσει ὥστε διὰ τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς μιᾶς ἡ ἑτέρα ἀναγκαίως ὀφείλει νὰ ἐξασθενήσῃ. Ὅσῳ μικρότερος εἶναι ὁ σαρκικὸς ἔρως τοσοῦτῳ μεγαλύτερος εἶναι ὁ πνευματικὸς (ὁ μεταξὺ δύο ψυχῶν) ἔρως. Ἡ ἐπικοινωνία ὅθεν μετατοπίζομένη ἵσταται τοσοῦτῳ ὑψηλότερον ὅσῳ ὀλιγώτερον ὁ ἀγαπῶν παθαίνεται γενετικῶς, ὅσῳ περισσότερον ἡ ἐπικοινωνία προσεγγίζει μίαν ἰδανικὴν ἐπικοινωνίαν μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς.

Ὡσαύτως δύναται ὁ φιλετικὸς ἔρως νὰ ἀποτελῇ μίαν γέφυραν πρὸς τὸν ἀνθρώπινον ἔρωτα ἐφ' ὅσον ἡ πρὸς τὸν πλησίον (πρὸς πάντα ἄνθρωπον) ἀγάπη συνίσταται εἰς τοῦτο: Ν' ἀναγνωρίζῃ ἐν ὄν τὴν ἰδικήν του ὕπαρξιν ἐν τινι ἄλλῳ ὄντι, ἡ δὲ ἀναγνώρισις αὕτη ὑπάρχει ἀμοιβαίως ἐν τῇ ἀγάπῃ μεταξὺ δύο προσώπων διαφόρου φύλου.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δύο ὑπάρξεις ἔχουν ἕνα κοινὸν σκοπὸν νὰ ἐπιτελέσουν, δύο θελήσεις εἶναι ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηνωμέναι. Δύο ἄνθρωποι ἔχουν ἑνωθῇ εἰς ἕνα, πνευματικὸν καὶ πραγματικὸν σοσιαλισμὸν ὁ ὁποῖος προϋποθέτει μίαν πλήρη ἀμοιβαίαν ἀνοχήν.

«Ἀγάπη ἄνευ ἀμπιστοσύνης ὀλόλως εἶναι ἀγάπη. Οἱ νέοι ὀφείλουν πρὸ παντὸς νὰ διδαχθοῦν οὕτως, ὥστε τὸ γενετήσιον πάθος των νὰ στρέφεται πρὸ παντὸς ἐπὶ ἑνὸς μόνον προσώπου τοῦ ἄλλου γένους. Ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν εἰς αὐτοὺς ὅτι οὕτοι ὀφείλουν νὰ ζοῦν σεμνῶς μέχρις οὗ ἐν αὐτοῖς ἡ φωνὴ τῆς ἀγάπης ὑποδείξῃ εἰς αὐτοὺς τὸ ἐν λόγῳ πρόσωπον μεθ' οὗ θὰ ζητήσωσι νὰ συζήσωσι.» «Ἡ ἔλξις τῆς καρδίας εἶναι ἡ μοιραία φωνή.» Ὁ ἔρως ἑνώνει ἡμᾶς μετὰ τοῦ προσώπου, ὅπερ ἀποτελεῖ τὴν συμπλήρωσιν μας, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς θέσιν, διὰ κοινῆς μεθ' ἡμῶν προσπαθείας πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἁρμονίας, ν' ἀποτρίβῃ τὰς ἀνωμαλίας τῶν χαρακτήρων μας καὶ νὰ καθιστᾷ οὕτω ἐκθυμότερον καὶ πληρεστέρην τὴν ψυχικήν μας σύσφιγξιν καὶ ὁμόνοιαν. Ἐκεῖ λοιπὸν ἔνθα ἐκ τῶν προτέρων ὑφίσταται τὸ ἀδύνατον μιᾶς τοιαύτης ἀμοιβαίας ψυχικῆς προόδου ἐκεῖ καὶ ἡ ἀγάπη δὲν ὑφίσταται.

Ἡ σημερινὴ ἀνθρωπότης δυστυχῶς εἶναι πολὺ μακρὰν τούτου, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιτυγχάνεται, τόσον σπανίως μόνον, ἡ εὐτυχία διὰ τῆς ἀγάπης. Τὸ ἀνδρικὸν καὶ τὸ γυναικεῖον φύλον βλέπουν ἐν ἑαυτοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μόνον ἓν ἀντικείμενον τῆς ἡδυπαθείας. Ὅτι ὀγίμως συντελεῖται μόνον διὰ σκοποὺς καθαρῶς σωματικῆς ἀπολαύσεως. Λέγοντες ἀγάπην ἐννοοῦν οὗτοι τὴν ἀγάπην ἥτις ἐπαναπαύεται μόνον ἐπὶ τῆς ὁρμῆς τῶν ζωϊκῶν παθῶν καὶ τῶν ἐνόχων ἐπιθυμιῶν καὶ ἥτις διὰ τῆς αἰσθήσεως διεγειρομένη, προκαλεῖ μίαν σχεδὸν διαρκῆ ἐπίτασιν σφοδρᾶς ἐπιθυμίας τῆς ἡδονῆς. Τοιουτοτρόπως οὗτοι περιπλέκονται πολλάκις διὰ τῆς χαμερποῦς των τούτης ἀγάπης εἰς μίαν τοιαύτην συζυγικὴν κοινωνίαν ἥτις ἀν τι νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὸν μετρασμὸν τῆς γενετησίου ἐπιμιξίας, πρωτίστως χαρακτηρίζεται ὑπὸ τῆς φυλετικῆς ἀμετρίας καὶ συνεπῶς θᾶττον ἢ βράδιον ὁδηγεῖ εἰς μίαν ἀμοιβαίαν ἀδιαφορίαν, μάλιστα εἰς μίαν ἀντιπάθειαν ἢ καὶ μῖσος. Δυστυχῶς ἡ ἄγνοια καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ φέρει τὴν πρώτην εὐθύνην, οὕτω δὲ γίνεται καταφανὴς ἡ μεγάλη της σημασία.

Ἐκεῖ ὅπου ὁ κοινὸς σκοπὸς τῶν δύο ἀγαπωμένων εἶναι πρὸ παντὸς ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ αὐτῶν τελειοποίησις, ἡ ἀγάπη θὰ ἀντέχῃ καὶ εἰς πάσας τὰς ἀξιώσεις τῆς ζωῆς. Ἐπεὶ δὴ ὅπου μία εἶναι ἡ θέλησις, μία εἶναι καὶ ἡ ὁδός. Ἐκεῖ θὰ ὑπάρχουν αἱ προϋποθέσεις αἱ ὁποῖαι ὁδηγοῦν εἰς τηλεδανικὴν εὐτυχῆ κατάστασιν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔχει πραγματοποιήσει ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀληθινὴν ἀγάπην.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

—o—

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

Ἑορτὴν ἑορτῶν καὶ πανήγυριν πανηγύρεων ἦγεν ἡ πόλις μας τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου. Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἑώρταζε τὴν ὀνομαστικήν του ἐπέτειον καὶ αὐτὸ μόνον ἤρκει διὰ νὰ θέσῃ ἐπὶ ποδὸς ὁλόκληρον τὴν κοινωνίαν μας διὰ νὰ συνεορτάσῃ τὸ εὐφρόσυνον γεγονὸς πρὸς τιμὴν τοῦ Μεγάλου Συμπολίτου καὶ Ἐθνάρχου ἐπ' εὐκαιρίᾳ μάλιστα τῆς ἀγγελθείσης ἐπανόδου του εἰς τὴν Ἑλλάδα κατόπιν τῆς γνωστῆς προσκλήσεως του ὑπὸ τοῦ Λαοῦ. Οὕτω ἡ πρωΐα τῆς Παρασκευῆς ἀνέτειλε ὁμολογουμένως πανηγυρικὴ διὰ τὴν πόλιν μας. Τὰ διάφορα ἰδιωτικὰ καταστήματα καὶ οἰκίαι, τὸ Δημαρχεῖον καὶ τὰ λοιπὰ δημόσια γραφεῖα σημαιοστόλιστα καὶ δαφνοστόλιστα προσδίδουν ἑορτάσιμον τὴν ὄψιν εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Οἱ κώδωνες τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἐπίσης κρούονται χαρμοσύνως καὶ ὁ κόσμος πίσης τάξεως προσέρχεται καὶ πληροῖ τὸν Ναὸν ἀσφυκτιῶντα εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ σημεῖα. Ἡ λειτουργία ἡ ὁποία γίνεται τῇ Λαϊκῇ πρωτοβουλίᾳ διεξάγεται κατανυκτικῇ χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου μεθ' ὅλου κλήρου τοῦ κλήρου τῆς πόλεως. Τὸ ἐκκλησίασμα ἰδιαιτέρως συγκινεῖται κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὡραίας εὐχῆς ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου ὑπὲρ τοῦ ἑορτάζοντος ἐκλεκτοῦ πολιτικοῦ καὶ τέλος μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας διαλύεται ἡσύχως καὶ μὲ ἀξιοθαύμαστον τάξιν ὅποῦ ἕκαστος ἔλεγε τὸ ὀρθοφόρον του. Ἐδῶ ἀναγκαῖον νὰ τονισθῇ ὅτι ἡ Μονοῦσα. Ἐπιτροπεία Ρεθύμνης κατέβαλε τὰ ἔσχατα τῆς ἀρτοπλασίας ψηφίσασα διὰ τὸν ἐν λόγῳ σκοπὸν δρ. 2,000 ἐκ τοῦ ταμείου της. Τὴν 11 π. μ. οἱ κώδωνες τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ ἐπανακρούονται καλοῦντες τὸν λαὸν εἰς δοξολογίαν καὶ δέησιν ὑπὲρ τοῦ ἑορτάζοντος Ἡγεμόνος συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα τοῦ Δήμου ὅστις καὶ ἔχει τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὴν ὡς ἄνω τελετὴν. Εἰς τὸν Ναὸν προσέρχονται ὅλαι αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως αἱ Συντεχνίαι τῆς πόλεως καὶ ὁ Σύλλογος τῶν ἐφέδρων ἐπιλίτων μετὰ τῶν λαβάρων των, οἱ λοιποὶ Σύλλογοι καὶ πλῆθος κόσμου τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνίας. Ἡ δοξολογία καὶ δέησις ψάλλονται κατανυκτικώτατα χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου μας. Μετὰ τὸ πέρας τὸν λόγον ἔλαβεν ὁ φίλος συμπολίτης κ. Μανὸς Τσάκωνας ὅστις δι' ὀλίγων πλὴν μεστῶν νοημάτων ἔξῆρε τὴν σημασίαν τῆς ἑορτῆς τῆς ἡμέρας καὶ μετὰ τοῦτο ὁ κόσμος ἀπεχάρησε τοῦ Ναοῦ προπορευομένων δὲ τῶν λαβάρων κατηυθύνθη κάτωθι τοῦ Δημαρχείου ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ ὁποίου ὡμίλησε ἐπίσης ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου κ. Πέτρος Μανουσάκις ἐξάρας διὰ συντόμου ὁμιλίας του τὴν σημασίαν τῆς ἡμέρας καὶ τὸ ἔργον τοῦ ἑορτάζοντος.

Ἐπακολουθεῖ δεξίωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Δημαρχιακοῦ Καταστήματος καθ' ἣν εἰς τοὺς προσελθόντας νὰ συγχαρῶσι τὸν κ. Δήμαρχον ἐπισήμους καὶ λοιπὰ μέλη τῶν Λαϊκῶν Σωματείων προσφέρονται ἀναψυκτικά. Τὸ ἀπόγευμα γίνεται λαϊκὴ ἑορτὴ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Δημοτικῆς μας Σχολῆς ὅπου συγκεντροῦται κόσμος πολύς, ἰδίως ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων, καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Κρητικῆς λύρας στρώνεται ζωηρότατο γλέντι καθ' ὃ χορεύονται μὲ θαυμαστὴν τάξιν καὶ τέχνην ὅλοι οἱ Κρητικοὶ χοροὶ ἐνῷ συγχρόνως καὶ εἰς τὰ διαλείματα αὐτῶν προσφέρεται ἄφθονο τὸ κρασὶ μὲ τοὺς ἀναλόγους μεζέδες εἰσβάλλοντας τοὺς προσερχομένους.

Κατὰ τὴν δεξίωσιν πρωτοστατοῦν μὲ πολλὴν εὐγένειαν αἱ Κυρίαι Ἰουλιέττα Μ. Τσάκωνα, Ἑλένην Ι. Κούνουπα, Ἀμαλία Ζαννιδάκη, καὶ αἱ Δες Ἀδελφαὶ Β. Τσάκωνα, Εὐαγγελία Κ. Χαλκιαδάκη, Στέλα Σιράγα καὶ ἄλλαι τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα μοῦ διαφεύγουν. Ἡ συγκέντρωσις λήγει περὶ τὰς βραδινὰς ὥρας ὁπότε τὸν κόσμον προσελκύει εἰς τὴν ἀγορὰν μας ἡ ὡραία φωταγώγησις τοῦ Δημαρχιακοῦ Καταστήματος καὶ διαφόρων ἰδιωτικῶν τοιούτων διὰ πολυχρώμων ἠλεκτρικῶν λαμπτήρων. Διὰ τὴν φιλοκαλίαν καὶ πλουσίαν φωταγώγησιν ἀξίζει νὰ ἀφιερώσωμεν τὸ κατάστημα τοῦ κ. Ν. Τσάκωνα ὡς ἐπίσης καὶ τῶν Αν. Λαμπάκη, Εμμ. Στεφανάκη, Ἀν. Λορίου, Στ. Μουριζιανοῦ καὶ τὸ Κουρεῖον Κ. Βαρούχα. Ἡ κίνησις διαρκεῖ μέχρι βαθείας νυκτὸς ὁπότε ἀποχωρεῖ ὁ πολὺς κόσμος μὲ τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων διὰ τὴν ἑορτήν.

Τὴν 9 1/2 μ. μ. εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων ἐδόθη γεῦμα πρὸς τιμὴν τοῦ ἑορτάζοντος Ἐλευθερίου Βενιζέλου παρεστίτου τοῦ Λυκείου ὅστις διήρκεσε μέχρι τῶν πρωϊνῶν ὡρῶν ἐν ἀδιαπτώτῳ εὐθυμίᾳ καὶ τάξει.

—o—

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Ἡ δημοσία τάξις εὑρίσκεται εἰς τελείαν ἐξάρθωσιν ἐν τῷ Νομῷ μας. Ληστεῖαι καὶ φόνοι εἰς τὴν ὕπαιθρον, νυκτοκλοπαὶ καὶ διαρρήξεις ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ὀργάνων τῆς ἐξουσίας. Τοιαύτην ἀναρχίαν καὶ τόσην ἀναίδειαν καὶ θρᾶσος ἐκ μέρους τῶν κακοποιῶν οὐδέποτε ἄλλοτε ἐγνώρισε ὁ Νομὸς μας. Οὐδεὶς σεβασμός, οὐδεμία ἀσφάλεια. Εἶναι ὡς νὰ μὴ ὑπάρχῃ Κράτος, οὔτε καὶ Νόμοι εἰς τὸν δύσκοιτον τοῦτον τόπον. Ἐν τούτοις οἱ φόροι ζητοῦνται καὶ πληρώνονται ἀπὸ τὸν φιλήσυχον πληθυσμὸν ὅστις ἐν ἀπογνώσει διερωτᾶται ἕως ποῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ὡς ἄνω ἀθλία κατάστασις, καὶ ποῦ ἐπιτέλους πρέπει νὰ τείνῃ ἱκετίδας τὰς χεῖρας διὰ νὰ τύχῃ τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ προστασίας; Ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ θέσις τοῦ ἀδικουμένου κόσμου ἔφθασε εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς ἰθύνοντας ἐν Ἀθήναις καὶ τοὺς ἐρωτῶμεν ἐὰν πρέπει νὰ ἐλπίσωμεν εἰς τὸ ἐνδιαφέρον των διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς δημοσίας τάξεως εἰς τὸν Νομὸν μας. Ἂς τὸ ἐννοήσουν. Κινδυνεύει νὰ μὴ ἐγγυώμεθα τοὺς ἑαυτούς μας ἐντὸς τῶν οἰκιῶν μας. Ἀλλὰ ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας εἶναι αἴσχος διὰ τὸ Κράτος νὰ κοφεύῃ καὶ νὰ ἀδιαφορῇ πρὸ

ΣΤΟΝ ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΕΘΝΟΣ

ΜΕΤΑΝΟΙΩΜΕΝΗ

Τὴν πρωτογνώρισε μικρὴ καὶ φτωχιά,
Ἀρχοντοπούλα ξεπεσμένη,
Μὰ ἦταν πεντάμορφη μέσ' στὴ δυστυχιά
Κι' εὐθὺς τὴ διάλεξ' ἐρωμένη.
Χρόνια ταξείδευε μέσ' στὴς ξενητειές
Κι' ἔλο προικιὰ τῆς κουβαλοῦσε·
Μ' αὐτὴ καὶ σ' ἄλλους πολλοὺς σε μάτιες
Κι' αὐτὸς πικρὰ τῆς ὡμιλοῦσε.
Σ' τὸν καυγὰ, μιὰ βραδυά,
Τοῦπε μὲ ἀχάριστη καρδιά·

Φύγ' ἀπὸ μένα, τύραννε,
Φύγε καὶ ξέχασέ με!
Δὲ θέλω πειὰ τὰ δῶρά σου,
Σ' τὴ φτώχεια μ' ἄφησέ με
Σκλάβα σου πειὰ κατάντησα
Μὲ σένα κι' ἂν κοζάντησα
Μὲ στεναγμοὺς ἀπόχτησα
Λαχούρια καὶ φλουριά!
Ἄνοιξε τὴν ἀγκάλη σου
Καὶ δός μου ἐλευτεριά!

Μ' σσεψ' ἐκεῖνος πληγωμένος βαρυά
Ἀπὸ τὴν τόση ἀγνωμοσύνη
Μὰ τὰ χρυσᾶ λαχούρια καὶ τὰ φλουριὰ
Ὅλα τὰ κράτησεν ἐκεῖνη....
Χρόνος δὲν πέρασε καὶ, φίλοι κι' ἐχθροί,
Τὴν ἔχουν περιφρονημένη·
Τῆς πῆραν καὶ τὸ στερνό τῆς τὸ φλουρί
Καὶ τώρ' αὐτὴ, μετανοιωμένη,
Δέρνεται καὶ μηνᾷ
Σ' τὸν παληό της φίλο ταπεινά

Ἔλα γλυκέ μου τύραννε.
Ξανατυράννησέ με!
Ἀπὸ τὸ χέρι πάρε με;
Σ' τὴν Πόλι πήγαινέ με!
Μὲ σένα ζοῦσ' ἀρχόντισα
Καὶ τώπα σὰν ζητιάνισσα.
Γιὰ δές με πού κατάντησα...
Δὲ μὲ λεπᾶσαι πειά!
Κλεῖσε με στὴν ἀγκάλη σου
Ναῦρω τὴ θεραπειά!

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΑΜΒΡΟΥΣ Κουφέτα, λικέρ καὶ φοντὰν πολυτελείας. Εὐρωπαϊκαὶ Ποῦδρες, ἀρώματα, σάπωνες καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ εἴδη εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους εἰς τὸ Κατάστημα Ἰωάννου Α. Κούνουπα.